ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε' - 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 4

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΑΥΤΩΝ

Ὡς γνωστὸν τελευταίως, μετὰ τριετίαν σχεδὸν ἀπὸ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, παρουσιάσθησάν τινες παρ' ἡμῖν, ζητοῦντες νὰ δημιουργήσωσι «ζήτημα», ἐντελῶς ἀνύπαρκτον, ἀνανεοῦντες τὴν καθαρῶς φαρισαϊκὴν ἀντίληψιν περὶ τῆς θείας λατρείας, κατ' αὐτοὺς ἡ ἑορτὴ ἁγίου τινὸς ἢ ἡ δεσποτικὴ καὶ θεομητορικὴ ἑορτὴ δὲν ἔχει ἀξίαν, ἐὰν δὲν τελεσθῇ τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἡμέραν, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν. Καὶ φαντάζονται ὅτι ἀνετράπη ἡ ὀρθοδοξία διότι διὰ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου δὲν τελοῦνται πλέον αἱ ἑορταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὰς ὡρισμένας ὥρας καὶ ἡμέρας, συνεπῶς ἀπώλεσαν πλέον τὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν των.

Εἰς τὴν ἐσφαλμένην ταύτην ἀντίληψιν δὲν συντελεῖ μόνον ἡ προκατάληψις καὶ ἡ ὑπέρμετρος τυπολατρεία, ἀλλὰ καὶ ἡ τελεία ἄγνοια τῶν πραγμάτων. Παρατρέχομεν τὸ γεγονός, ὅτι οὐδέποτε ἑορτή τις τελεῖται κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἡμέραν, διότι ἐὰν λ. χ. ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου θὰ συμπέσῃ ἐφέτος Σάββατον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν συνέπεσεν ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου, οὐδὲ θὰ συμπέσῃ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι αἱ λεγόμεναι ***ἀκίνητοι*** ἑορταὶ εἶναι ἀκίνητοι ὡς πρὸς τὰς ἡμερομηνίας, καθίστανται ὅμως ***κινηταὶ*** ὡς πρὸς τὰς ἡμέρας. Ἀλλ' ἔχομεν καὶ τὰς λεγομένας ***κινητὰς*** ἑορτάς, αἵτινες μετακινοῦνται καθ' ἕκαστον ἔτος καὶ μετατίθενται ὡς πρὸς τὰς ἡμερομηνίας, παραμένουσαι ***ἀκίνητοι*** ὡς πρὸς τὰς ἡμέρας. Ἂν λοιπὸν ἐξηρτᾶτο ἡ ἀξία τῶν ἑορτῶν ἐκ τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτῶν πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν, δὲν ἔπρεπε νὰ συμβαίνῃ τὸ ἀναντίρρητον τοῦτο γεγονὸς τῆς ἀενάου μετακινήσεως καὶ μεταθέσεως αὐτῶν. Παρατρέχομεν καὶ τὸ ἕτερον γεγονός, ὅτι, ἕνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, δὲν συνέπιπτον αἱ ἑορταὶ κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς παραδόσεως καθωρισμένας ἡμέρας καὶ ἡμερομηνίας. Ἐὰν λ.χ. ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐν ἔτει 325 ἑωρτάσθη τῇ 23 Ἀπριλίου, ἐν ἔτει 453 ἑωρτάσθη μίαν ἡμέραν ἀργότερον, διότι κατὰ τὸ ἔτος 453 ἡ 23 Ἀπριλίου ἦτο πράγματι 24 Ἀπριλίου καὶ ἐν ἔτει 581 ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου, ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ σφάλματος τοῦ ἡμερολογίου, ἑωρτάσθη τῇ 25 Ἀπριλίου ἕως οὗ ἐν ἔτει 1923 ἑωρτάσθη τῇ 6 Μαΐου! Διότι ἡ νομιζομένη 23 Ἀπριλίου ἦτο πράγματι 6 Μαΐου, ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου 13 ἡμέραι διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγ. Γεωργίου εἰς τὴν πραγματικὴν 23 Ἀπριλίου, ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας ὥρισε τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἑπομένως ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου συνεταύτισε τὰς ἑορτὰς πρὸς τὰς πραγματικάς των, τὰς ὑπὸ τῆς παραδόσεως ὡρισμένας, ἡμερομηνίας.

Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία καθώρισε πράγματι ἀρχικῶς τὰς ἑορτάς, διότι ἦτο γνωστὴ καὶ ἀκριβῶς καθωρισμένη ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἡμερομηνία αὐτῶν; Ἄνθρωποι ἀγνοοῦντες τὰ πράγματα νομίζουσι τῷ ὄντι ὅτι αὕτη ἢ ἐκείνη ἡ ἑορτὴ πρέπει νὰ ἑορτάζηται κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν καὶ ἡμερομηνίαν, διότι συνδέεται ἀναποσπάστως μετ' αὐτῆς, καὶ ἑπομένως δὲν ἔχει ἀξίαν ἡ ἑορτή, ἐὰν τελεσθῇ κατ' ἄλλην ἡμέραν καὶ δὴ κατ' ἄλλην ἡμερομηνίαν. Ἀλλὰ πρώτιστα πάντων δὲν εἶνε ἐξηκριβωμέναι αἱ ἡμέραι καὶ ἡμερομηνίαι τῶν ἑορτῶν, πλὴν ἐλαχίστων. Ὅτι τῇ 23 Φεβρουαρίου ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Πολύκαρπος Σμύρνης εἶνε γνωστόν, ἀλλὰ ποῖος θ' ἀποδείξῃ, ὅτι τῷ ὄντι ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Γεώργιος τὴν 23 Ἀπριλίου ἢ ὁ ἅγιος Δημήτριος τὴν 26 Ὀκτωβρίου; Ἡ Ἐκκλησία ὁρίσασα τὴν μνήμην αὐτῶν ὡς καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων ἢ τῶν ἁγίων ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ, δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τὸ γεγονὸς τὸ ὑπὸ τῆς ἑορτῆς ὑπομιμνησκόμενον. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς μοχθηρίας τῶν συγχρόνων του, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ τῇ 14 Σεπτεμβρίου 407, καὶ ἑώρταζε πράγματι ἡ Ἐκκλησία τὴν μνήμην αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπὶ δύο καὶ πλέον αἰῶνας. Ἀλλ' ὅταν κατὰ τὸν ζ'. αἰῶνα ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος κατανικήσας τοὺς Πέρσας ἀπηλευθέρωσε τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ ὕψωσε πάλιν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἡ Ἐκκλησία ὥρισεν ὅπως ἑορτάζηται τὴν 14 Σεπτεμβρίου ἡ ὕψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ, μετέθηκε δὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου εἰς τὴν 13 Νοεμβρίου, εἰς ἡμερομηνίαν ἐντελῶς, ἄσχετον πρὸς τὸν μέγαν καὶ ἔνδοξον Ἱεράρχην.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλα παραδείγματα. Ἐκ τῶν Εὐαγγελίων δὲν εἶναι γνωστὸν πότε πράγματι ἀπεκεφαλίσθη ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἀλλὰ κατὰ τὸν δ'. αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας ὥρισε τὴν 29 Αὐγούστου ὡς ἡμέραν μνήμης τῆς ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, διότι κατὰ τὴν 1 τοῦ Αἰγυπτιακοῦ μηνὸς Τόουτ, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν 29 τοῦ Ρωμαϊκοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἐτελεῖτο ἡ 1 τοῦ νέου

Αἰγυπτιακοῦ ἔτους δι' ὀργιαστικῶν τελετῶν καὶ ἑορτῶν. Ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀντιπαρέταξε κατ' αὐτῶν τὴν ἑορτὴν τοῦ κήρυκος τῆς μετανοίας καὶ τοῦ ἰδεώδους τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἐγκρατείας. Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας παρέλαβον τὴν ἑορτὴν καὶ αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι. Ἀξιοσημείωτον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀρμενικῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Φωτιστὴς ὥρισε τὴν ἑορτὴν τῆς ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου κατὰ τὴν 1 τοῦ μηνὸς Ναβασάρδ, ἥτις ἦτο ἡ 1 τοῦ Ἀρμενικοῦ νέου ἔτους. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καθωρίζοντο ἑορταὶ ἐν ὡρισμέναις ἡμέραις ὅλως ἀσχέτως πρὸς τοὺς ἁγίους. Δὲν εἶναι ἀνεξήγητον ἐντεῦθεν ὅτι, ὅταν ἐπεκράτησε ἡ ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου τὴν 25 Δεκεμβρίου, ὡρίσθη καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς συλλήψεως τοῦ Προδρόμου τὴν 23 Σεπτεμβρίου τὸ πρῶτον ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὁπόθεν διεδόθη ἡ ἑορτὴ αὕτη εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας.

Κατὰ ποίαν ἡμέραν ἐγένετο ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι γνωστόν. Ἀλλ' ὡρίσθη ἡ ἑορτὴ αὕτη τὸ πρῶτον ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ Ἀρμενίᾳ τῇ 6 Αὐγούστου. Μόλις ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ (886—912) εἰσήχθη καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ΚΠόλεως ἡ ἑορτὴ αὕτη. Ἔχομεν μάλιστα περίεργόν τινα πληροφορίαν, καθ' ἣν εἰσαχθείσης τῆς ἑορτῆς ταύτης, τινὲς τῶν χριστιανῶν κατέλυον κατὰ τὴν 6 Αὐγούστου τὴν νηστείαν τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦτο δὲ ἀπηγόρευσεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐτελεῖτο μέχρι τῶν μέσων τοῦ δ'. αἰῶνος τῇ 6 Ἰανουαρίου. Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου ἀπεδείκνυεν ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου συνέπεσε τὴν νύκτα τῆς 5ης πρὸς τὴν 6 Ἰανουαρίου. Ἀλλ' ἐν τῇΔυτικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ πρῶτον ἐπεκράτησε νὰ τελῆται ἡ ἑορτὴ τῇ 25 Δεκεμβρίου. Μετὰ κόπου ἐπεβλήθη ἡ ἑορτὴ καὶ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Ἐν Ἀντιοχείᾳ εἰσήχθη κατὰ τὸ 376, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μόλις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ε'. αἰῶνος, περὶ τὸ 420, ὥστε, ἐνῷ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας ἑώρταζε τὰ Χριστούγεννα τὴν 6 Ἰανουαρίου, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἑώρταζεν αὐτὰ τὴν 25 Δεκεμβρίου. Συνέβη δὲ καὶ τοῦτο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὅτι ἐνῷ ἀλλαχοῦ ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων ἑωρτάζετο μετὰ τῆς τῶν Χριστουγέννων τὴν 6 Ἰανουρίου, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑωρτάζετο τὴν 8 Νοεμβρίου ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων. Μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὴν 25 Δεκεμβρίου, ὡρίσθη καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ 6 Ἰανουαρίου ὡς ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, ἡ δὲ 8 Νοεμβρίου ὡρίσθη ὡς ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Ποίαν σχέσιν ἔχει ἡ ἡμερομηνία αὕτη πρὸς τὸν Ἀρχάγγελον καὶ τὰς λοιποὺς Ἀσωμάτους Δυνάμεις; Ἀπολύτως οὐδεμίαν. Ἡ Ἐκκλησία ἠθέλησε νὰ ὁρίσῃ μίαν ἑορτὴν εἰς μνήμην αὐτῶν καὶ ὡς τοιαύτην ὥρισε τὴν 8 Νοεμβρίου, ὅπως ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ οἱανδήποτε ἄλλην ἡμερομηνίαν.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα παραδείγματα εἶναι, νομίζομεν, ἱκανὰ νὰ πείσωσι καὶ τοὺς μὴ ἐντριβεῖς περὶ τὰ τοιαῦτα, ὅτι αἱ ἡμερομηνίαι ὑπῆρξαν ἄσχετοι πρὸς τὰ πρόσωπα πολλῶν ἑορταζομένων ἁγίων καὶ πρὸς τὰ γεγονότα.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος συνέπεσε τῇ 5 Ἀπριλίου, ἐν ἡμέρᾳ πάντως Κυριακῇ. Οὐχ ἧττον ἑορτάζεται πάντοτε ἐν διαφόρῳ Κυριακῇ, ἀπὸ τῆς 22 Μαρτίου μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου. Διότι ἡ ἀξία τῶν ἑορτῶν δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἡμερομηνίας. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀπέθανε τῇ 1 Ἰανουαρίου 379, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ τιμήσῃ τις τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐν οἱᾳδήποτε ἄλλῃ ἡμέρᾳ. Καθ' ἑκάστην ἄλλως τε ἡμέραν, τελουμένης θείας λειτουργίας ἐν ναῷ τοῦ ἁγίου Βασιλείου ἢ τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἢ ἄλλου ἁγίου, ψάλλεται τὸ τροπάριον αὐτοῦ.

Ὥστε κἂν ἔτι ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δὲν ἦτο ἀκριβής, οὐδὲν τῶν τῆς ἀμωμήτου πίστεως ἡμῶν καὶ τῆς θείας λατρείας προσεβλήθη. Ἀλλ' ἡ διόρθωσις ἐπανήγαγε τὰς ἑορτὰς εἰς τὰς καθωρισμένας ἡμερομηνίας. Ἡ 1 Ἰανουαρίου τοῦ 379, ἕνεκα τοῦ λάθους τοῦ ἡμερολογίου ἐν ἔτει 1924 ἦτο 14 Ἰανουαρίου! Διὰ τῆς διορθώσεως τοῦ λάθους ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Βασιλείου κατέστη δυνατὸν νὰ ἑορτάζηται οὐχὶ τῇ 14, ἀλλὰ τῇ 1 Ἰανουαρίου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν καθώρισε τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς λατρείας εἰπὼν «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωαν. 4, 24), ἤλεγξε δὲ τοὺς Φαρισαίους, ἀποδίδοντας σημασίαν εἰς τὰ Σάββατα καὶ τὰς νουμηνίας καὶ νομίζοντας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο διὰ τὸ Σάββατον, οὐχὶ δὲ τὸ Σάββατον δια τὸν ἄνθρωπον (Μαρκ. 2, 27). Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος πρός τινας Ἰουδαΐζοντας Γαλάτας ἔγραφεν «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς· φοβοῦμαι ὑμᾶς, μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς» (Γαλ. 4,10.11). Ἀλλὰ τί ἄλλο πράττουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι ἡ ἑορτὴ λ. χ. τῶν Θεοφανείων δὲν ἔχει ἀξίαν, ἐὰν δὲν ἑορτασθῇ τὴν 19 Ἰανουαρίου, ἥτις κατὰ τὸ ἐσφαλμένον ἡμερολόγιον ὀνομάζεται 6 Ἰανουαρίου! Τὸ περίεργον δὲ εἶναι τοῦτο, ὅτι ἐνῷ εἶναι ἀπολύτως πεπεισμένοι περὶ τῆς ὀρθότητος καὶ ἀκριβείας τοῦ νέου ἡμερολογίου, περὶ τοῦ ὅτι τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἦτο πράγματι 19 Ἰανουαρίου, ἐν τούτοις θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς 6 Ἰανουαρίου, διότι πρὸ τριετίας τοιαύτη ἐθεωρεῖτο. Ἀδιάφορον δι' αὐτοὺς ἂν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς. Ἐάν, κατ' αὐτοὺς πάντοτε, ἑορτάσῃς τὰ Θεοφάνεια τὴν πραγματικὴν 6 Ἰανουαρίου, ἁμαρτάνεις· ἀλλ' ἐὰν ἑορτάσῃς αὐτὰ τὴν 19 Ἰανουαρίου, ἁγιάζεσαι. Ὁ ἑορτασμὸς τῶν Θεοφανείων κατὰ τὴν πραγματικὴν 6 Ἰανουαρίου εἶναι ἀπολύτως ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν τῆς 19 Ἰανουαρίου, ἀλλ' ὅμως ὁ τῆς 6 δὲν ἔχει ἀξίαν, ἐνῷ ὁ τῆς 19 Ἰανουαρίου ἔχει ἀξίαν! Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «ζήτημα». Ἀλλ' ἀναμφιβόλως τοιοῦτον ἀνύπαρκτον ζητημα δὲν δύναται νὰ δι αρκέσῃ ἐπὶ πολύ, ἡ δὲ διαφώτισις αὐτοῦ θὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς ἐκ φόβων ἀνυπάρκτων ἀπομακρυνομένους ἐξ αὐτῆς.

ΟΡΓΑΝΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

β.΄

Ἄρθρ. 14. Ἡ βιβλιοθήκη τῶν Μητροπολιτῶν Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχιερέων μένει ἰδιοκτησία τῆς ἐπαρχίας καὶ προστίθεται εἰς τὴν ἐπαρχικὴν τοιαύτην, ἐν ᾗ περιπτώσει ζῶντες δὲν διέθεσαν αὐτὴν εἰς ὡρισμένον καθίδρυμα ἐκπαιδευτικὸν ἢ ἐκκλησιαστικόν.

Τὰ ἱερὰ αὐτῶν ἄμφια καὶ ἅπαντα τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας, ἅτινα ἀνήκουσιν αὐτοῖς ἢ ἐχρησιμοποίησαν μένουσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἣν ἐποίμαναν τελευταίως.

Ἄρθρ. 15.— Ἡ περιουσία τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, ἣν ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὴν Μονήν, ὡς καὶ ἡ ἀποκτηθεῖσα, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, κατὰ τὸν μοναχικὸν βίον των, μένει ὁλόκληρος εἰς τὴν Μονήν, εἰς ἣν ἀνήκουσι.

Ἄρθρ. 16.— Πειθαρχικὰ καὶ δικαστικὰ μέσα διὰ τὰ κληρικὰ ζητήματα τὰ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὰ εἰσίν.

1) Τὸ ἐπαρχιακὸν πνευματικὸν Κονσιστόριον εἰς ἑκάστην ἐπαρχίαν, ὡς πρωτοδικεῖον.

2) Τὸ Μητροπολιτικὸν πνευματικὸν Κονσιστόριον ὡς ἐφετεῖον, παρὰ ταῖς τρισὶν ἱστορικαῖς Μητροπόλεσιν ἐν Βουκουρεστίῳ διὰ τὴν Μητρόπολιν Οὐγγροβλαχίας, ἐν Ἰασίῳ διὰ τὴν Μητρόπολιν Μολδαβίας, Βουκοβίνης καὶ Βεσσαραβίας καὶ ἐν Συμπίῳ διὰ τὴν Μητρόπολιν Τρανσυλβανίας.

3) Τὸ κεντρικὸν πνευματικὸν Κονσιστόριον παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συδόδῳ ὡς Ἐφετεῖον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἑνότητος τῆς νομολογίας.

Τὰ δογματικὰ ἐν γένει ζητήματα ἀνήκουσι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Οἱ κατηγορούμενοι ἔχουσι δικαίωμα ἐνώπιον ὅλων τῶν δικαστηρίων ὑπερασπίσεως ὑπὸ κληρικῶν.

Ἡ σύστασις καὶ ἡ ἁρμοδιότης ὅλων τῶν δικαστηρίων τούτων ὡς καὶ ἡ δικονομία καὶ ἡ δικαστικὴ δικονομία θὰ καθορισθῶσι δι' εἰδικοῦ κανονισμοῦ καθοριζομένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπικυρουμένου ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Ὁ κανονισμὸς οὗτος θὰ καθορίσῃ καὶ τοὺς κανόνας ὡς καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τῶν ρηθέντων διαφόρων βαθμῶν δικαστηρίων.

Ἄρθρ. 17.—Αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Πολιτείας, αἰτήσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, τὰ ὄργανα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας θὰ παρέχωσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν συνδρομὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων.

Ἄρθρ. 18.—Οἱ Μητροπολῖται, οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς δι' ἐκκλησιαστικὰ παραπτώματα δικάζονται πρωτοδίκως καὶ ἀνεκκλήτως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τὰ κοινὰ ὅμως καὶ πολιτικὰ πλημμελήματα δικάζονται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἄρθρ. 19. - Αἱ δαπάναι πρὸς τέλεσιν θείας λατρείας, πρὸς συντήρησιν τῶν λειτουργῶν καὶ καθιδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας θὰ καταβάλλωνται πρωτίστως ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς μέσων, δημιουργουμένων καὶ διοικουμένων ὑπὸ τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν καὶ ἐκτελεστικῶν ὀργάνων τῶν διαφόρων αὐτῆς συστατικῶν μερῶν.

Ἄρθρ. 20.—Πρὸς τὸν σκοπὸν τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὑποδειχθέντα τὸ ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας ὅλας τὰς περιουσίας, τὰ κεφάλαια καὶ τὰ καθιδρύματα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς συστατικὰ μέρη, πρὸς διανομὴν αὐτῆς.

Ἡ διαχείρισις τῶν περιουσιῶν καὶ τῶν κεφαλαίων τούτων θὰ γίνεται ὑπὸ τῶν ἀναλόγων ὀργάνων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἀνωτέρων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν.

Τὰ καθιδρύματα θὰ διευθύνωνται συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἱδρύσεως καὶ τοὺς ὑπὸ τῶν διαθηκῶν ὁριζομένους.

Ἄρθρ. 21.—Τὸ κράτος θὰ θέτῃ (κατόπιν αἰτήσεως) διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἀναγκαῖα ποσὰ πρὸς συμπλήρωσιν, κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας, τοὺς καθωρισθέντας διὰ νόμου καὶ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ μισθολόγιον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τὰς ἀπολαυὰς τοῦ κλήρου καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ πρὸς κάλυψιν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἐλλειμμάτων· τοῦτο ὅμως μόνον κατόπιν προηγουμένης διατυπώσεως τῶν ἀναγκῶν ἔναντι τῶν εἰσοδημάτων, ἅτινα διαθέτουσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ συστατικὰ μέρη τὰ ὁποῖα ζητοῦσι ἀρρωγήν.

Τὰ ὑπὸ τοῦ κράτους παρεχόμενα βοηθήματα θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἁρμοδίων διοικητικῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων μὲ ὡρισμένην ὑπόδειξιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν.

Ἕκαστον τῶν ὀργάνων τούτων, λαμβάνον βοήθημα παρὰ τοῦ κράτους, θὰ τηρῇ προφανῶς λογ)σμοὺς διαχειρίσεως διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐξελεγχθῶσι ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξελέγχῃ ἐὰν τὰ χορηγηθέντα ὑπὸ τοῦ κράτους ποσὰ ἐχρησιμοποιήθησαν συμφώνως πρὸς τὸν ὁρισθέντα σκοπὸν καὶ ἐὰν ἐγένετο σεβαστὴ ἡ δημοσία λογιστικὴ ἡ ἀφορῶσα τὰ καθιδρύματα αὐτονόμου χαρακτῆρος.

Ὁ οἰκονομικὸς οὗτος ἔλεγχος θὰ ἐξασκῆται ὑπὸ εἰδικῶν κανονισμῶν τῶν ὑπουργείων τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἄρθρ. 22.—Ἅπασαι αἱ ἐκλογαὶ ἢ διορισμοὶ εἰς θέσεις, εἰς ἃς τὸ κράτος παρέχει χρηματικὰ βοηθήματα ἀνακοινοῦνται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων.

Ἄρθρ. 23.—Πρὸς ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέραν ἐλάφρυνσιν τῶν βαρῶν τοῦ Κράτους καὶ ὅπως ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐκπληροῖ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον τὴν θρησκευτικήν, ἐκπαιδευτικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν αὐτῆς ἀποστολὴν συνιστᾶται γενικὸν ἐκκλησιαστικὸν κεφάλαιον. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο θὰ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κοινῶν περιουσιῶν ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, ἐκ δωρεῶν, ἐκ φόρων ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου (κογκρέσου) ἐξ οἰκονομιῶν πραγματοποιουμένων ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῆς Ἐκκλησίας (συνιστωμένης διὰ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου) καὶ ἐκ καταβολῶν τὰς ὁποίας

τὸ ἐθνικὸν ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον θὰ καθορίζῃ δι' ἑκάστην χωρὶς ἐπαρχίαν ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς.

Ἄρθρ. 24.—Πρὸς διοίκησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γενικοῦ κεφαλαίου ἁπασῶν τῶν κοινῶν περιουσιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Κράτους χορηγουμένων ποσῶν πρὸς αὐτὴν συνιστᾶται μία Ἐφορεία τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θὰ εἶναι τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον τοῦ κεντρικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰς οἰκονομικὰς ὑποθέσεις.

Ἡ Ἐφορεία αὐτὴ θὰ διαχειρίζεται τὰς ἐκκλησιαστικὰς περιουσίας, κεφάλαια, ἅτινα μέχρι τοῦδε διεχειρίζετο τὸ ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων, ἕνεκα διατάξεων διαθηκῶν, ἱδρύσεως, δὲν δύνανται νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς ἄλλα ὄργανα τῶν συστατικῶν μερῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐφορεία θὰ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μελῶν, ὧν τὸ ἓν θὰ διορίζηται ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, οἱ δ' ἕτεροι δύο ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου (1 κληρικός, 1 λαϊκός). Αὕτη διατελεῖ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τόσον τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων, ὅσον καὶ τοῦ κεντρικοῦ συμβουλίου καὶ ἐν ἀμέσῳ πρὸς αὐτὰ συνδέσμῳ.

Ἄρθρ. 25.—Τὸ Κράτος θὰ παρέχῃ, ὅταν ζητῆται παρ' αὐτοῦ, διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων εἰς τὴν Ἐφορείαν διὰ τὰς γενικὰς ἀνάγκας ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας ὑλικὰ βοηθήματα κατὰ τὰς διατάξεις τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 21 τοῦ νόμου τούτου.

Ἄρθρ. 26. — Ἡ Ἐφορεία τῆς Ἐκκλησίας θὰ λειτουργῇ συμφώνως πρὸς κανονισμὸν καθοριζόμενον σύμφωνα πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου.

Ἄρθρ. 27. Τὰ συστατικὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας (ἐνορίαι, πρωθιερεῖαι, μοναί, ἐπισκοπαί, ἀρχιεπισκοπαί, μητροπόλεις κλπ. ὁλόκληρος ἡ ἐκκλησία), ὡς τοιαῦτα εἶνε ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ταῦτα ἔχουσι δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ διατηρήσωσι ὅ,τι σήμερον κρατοῦσι καὶ συλλέγουσι περιουσίας, κινητὰ καὶ ἀκίνητα, παντὸς εἴδους πρὸς χρῆσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν καθιδρυμάτων αὐτῆς.

Ἄρθρ. 28.—Ἑκάστη ἐπαρχία μόνη ἢ ἐν ἑνώσει μὲ τὰς ἄλλας τῆς εἰς ἣν ἀνήκει Μητροπόλεως, ἔχει δικαίωμα νὰ συστήσῃ ἐκκλησιαστικὸν τυπογραφεῖον, ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια πρὸς κατασκευὴν ἀντικειμένων τῆς λατρείας ἀναγκαίων εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ καθιδρύματα αὐτῶν (εἰκόνων, κηρίων, ἀμφίων, ἱερῶν σκευῶν).

Τὰ πραγματοποιούμενα κέρδη θὰ χρησιμοποιοῦνται πρὸς κάλυψιν ἐν πρώτοις τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπαρχίας ἢ τῶν ἁρμοδίων ἐπαρχιῶν.

Ἄρθρ. 29. Αἱ ἀκίνητοι ἐκκλησιαστικαὶ περιουσίαι δὲν δύνανται ν' ἀπαλλοτριωθῶσιν εἰμὴ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς ὁρισθέντας ὑπὸ εἰδικοῦ κανονισμοῦ καθορισθέντος ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἄρθρ. 30.— Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἱδρύματα, τῶν Μονῶν, Ἐπισκοπῶν, Μητροπόλεων, τὸ μέγαρον, τὰ νεκροταφεῖα καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη εἶνε πράγματα ἱερὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἐμπορίου· δὲν προσβάλλονται, μήτε κατάσχονται, μήτε ἀπαλλοτριοῦνται.

Ἄρθρ. 31.— Οἱ φόροι, οἵτινες θὰ ἐπεβάλλοντο πρὸς συντήρησιν καὶ ἀρωγὴν τῆς ἐκκλησίας ἐν γένει, θὰ διανέμωνται ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ὀργάνων ἐν ἀναλογίᾳ, ἐν ᾗ εὑρίσκονται οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ ἔναντι τῶν πολιτῶν ἄλλης θρησκείας.

Ἄρθρ. 32.—Τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις προστασίας, αἱ ὑφιστάμεναι ἤδη ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ρουμανικῇ ἐκκλησίᾳ καταργοῦνται.

Ἄρθρ. 33.— Ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία διὰ τὰς μαθητρίας καὶ μαθητὰς ὀρθοδόξου θρησκείας εἰς τὰς δημοτικὰς σχολὰς τὰς μέσας καὶ ἐπαγγελματικάς, δημοσίας καὶ ἰδιωτικάς, εἶνε ὑποχρεωτικὴ καὶ θὰ διδάσκηται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας, κατὰ τοὺς νόμους.

Ἄρθρ. 34.—Αἱ σχολαὶ πρὸς μόρφωσιν κληρικῶν καὶ ψαλτῶν ἐκκλησιαστικῶν διευθύνονται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας Τὰ προγράμματα σπουδῶν καὶ ὁ διορισμὸς καθηγητῶν θὰ γίνωνται κατὰ εἰδικὸν νόμον, οὗ τὸ νομοσχέδιον θὰ καθορίζεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Παιδείας.

Ἄρθρ. 35.— Ὁ στρατὸς ἔχει ἰδίους ἱερεῖς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα στρατιωτικὸν ἐπίσκοπον, ὅστις κανονικῶς ἐξαρτᾶται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἧς μέλος ἀποτελεῖ. Ἡ ἐκλογὴ καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ Ἐπισκόπου τούτου γίνεται συνῳδὰ εἰδικῷ νόμῳ.

Ἄρθρ. 36.—Τὰ νοσοκομεῖα, ὀρφανοτροφεῖα, σωφρονιστικαὶ σχολαὶ θὰ ἔχωσιν τοὺς ἱερεῖς των διὰ τοὺς ὀρθοδόξους.

Ἄρθρ. 37.— Τὸ συνημμένον καταστατικόν, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθορισθέν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν καὶ γενικῶν διατάξεων τῶν περιλαμβανομένων ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ πρὸς καθορισμὸν τῶν τρόπων, καθ' οὓς ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται, διευθύνει καὶ διοικεῖ τὰς θρησκευτικάς της ὑποθέσεις, τῆς λατρείας τῶν καθιδρυμάτων καὶ ἐπιτροπῶν, εἶνε ἐν μέρει ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλην τὴν Ρουμανικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μὲ ἰσχὺν νόμου. Εἰς τὰς διατάξεις ταύτας τοῦ νόμου τούτου, τὸ ἐθνικὸν ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸ καταστατικὸν τροποποιήσεις, ἃς θὰ θεωρήσῃ καλόν, ἀλλὰ μόνον μὲ πλειονοψηφίαν 2]3 τῶν ψήφων.

Αἱ τροποποιήσεις ὅμως αὗται πρέπει νὰ ἐγκριθοῦν ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρ. 38.—Μέχρι τῆς διευθετήσεως τῶν κοινῶν ὑποθέσεων τῶν Ἐπισκοπῶν, τῶν Μητροπόλεων Τρανσυλβανίας τὸ ἐθνικὸν ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον τῆς Μητροπόλεως ταύτης, μὲ τὸ ἐκτελεστικὸν αὐτῆς ὄργανον θὰ ἐξακολουθήσῃ ὑφιστάμενον καὶ λειτουργοῦν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συστάσεως καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἁρμοδιότητα, ὡς καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ μητροπολίτου Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ἀφορῶσα ἀποκλειστικῶς τὴν διοικητικὴν ὀργάνωσιν τῆς Μητροπόλεως Τρασυλβανίας, δὲν θὰ θίγῃ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν λοιπῶν συστατικῶν μερῶν τῆς Μητροπόλεως ταύτης (ἐνορίας, πρωθιερείας καὶ ἐπαρχίας)

πρὸς συμμόρφωσιν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου καὶ τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 39.—Ἡ ἐν Βουκοβίνῃ θρησκευτικὴ Γκραικο- ανατολικὴ περιουσία εἶναι καὶ παραμένει ἀνεξάρτητος φέρουσα τὸ ὄνομα «Κεφάλαιον θρησκευτικὸν ρωμουνικὸν ὀρθόδοξον ἐν Βουκοβίνῃ».

Ἄρθρ. 40.—Ἡ περιουσία αὕτη ἀποτελεῖ πρόσωπον νομικὸν καὶ θὰ διαχειρίζεται αὐτὴν ἐπαρχιακὸν Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Μητροπολίτου Βουκοβίνης ὅστις θὰ τὴν ἀντιπροσωπεύῃ παρὰ τῇ Δικαιοσύνῃ καὶ εἰς ἁπάσας τὰς σχετικὰς πράξεις καὶ ἔγγραφα.

Οἱ κανόνες τῆς διοικήσεως διὰ τὰς περιουσίας τοῦ κεφαλαίου, ἥτις ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος ἐκ κτημάτων δασῶν καὶ γεωργικῶν, θὰ ὦσιν πρὸς τὸ συμφέρον τῆς καλῆς διαχειρ σεως τῆς προβλεπομένης διὰ τὴν διοίκησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν κτημάτων τοῦ Κράτους.

Ἄρθρ. 41.—Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς τοῦ κεφαλαίου θ' ἀποτελῆται οὕτως ὥστε νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας τοῦ προσωπικοῦ καὶ ὑλικοῦ, τῶν ἀναγκῶν διὰ τὴν διαχείρισιν καὶ ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ, τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προσωπικοῦ, τὰς ἀνάγκας τῆς λατρείας καὶ ὡρισμένας ἀνάγκας ἐκπαιδευτικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς τῆς ἐπαρχίας.

Τὰ ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ περισσεύματα μετὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἀνωτέρω ἀναγκῶν θὰ κατατίθενται εἰς τὸ «Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν κεφάλαιον».

Ἄρθρ. 42.—Τὸ Κράτος ἐξασκεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου καὶ ἐπιβλέψεως διὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας καὶ Κτημάτων ἐγκρίνει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν τοῦ κεφαλαίου καὶ ἐπικυροῖ τὸν διορισμὸν τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ, συνιστωμένου ὑπὸ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ, τὸ δὲ ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων ἐγκρίνει τὴν διανομὴν τῶν ποσῶν τῶν προβλεπομένων ἐν τῷ προϋπολογισμῷ διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προσωπικοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς λατρείας καὶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἔργων καὶ φιλανθρωπικῶν τῆς ἐπαρχίας.

Ἄρθρ. 43.—Κανονισμὸς εἰδικὸς τεθεσπισμένος, ἐπεξεργασθεὶς ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας καὶ Κτημάτων, τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Μητροπόλεως Βουκοβίνης θὰ καθορίσῃ τὰς λεπτομερείας πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων (ἄρθρα 39-43) τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ρωμουνικὸν ὀρθόδοξον κεφάλαιον τῆς Βουκοβίνης.

Ἄρθρ. 44.—Εἰς τὰς Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπὰς τὸ Κράτος δίδει, πρὸς ὠφέλειαν αὐτῶν, ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν.

1.—Ἀνὰ 200 ἑκτάρια (10 000 τετραγωνικὰ μέτρα ἕκαστον ἑκτάριον) εἰς ἑκάστην Μητρόπολιν καὶ ἀνὰ 100 τοιαῦτα εἰς ἑκάστην Ἐπισκοπὴν γῆν ἀρόσιμον, ὡς σύνοδον μητροπολιτικὴν καὶ ἐπισκοπικήν, αἵτινες θὰ διευθύνωνται κατὰ τὸ ἄρθρον 125 τοῦ καταστατικοῦ.

Ἡ ἀρόσιμος γῆ ἡ παραχωρουμένη εἰς τὰς Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπὰς ἐν Τρασυλβανίᾳ ὡς σύνοδος μητροπολιτικὴ καὶ ἐπισκοπική, κατὰ τὸν ἀγροτικὸν νόμον θὰ ὑπολογισθῶσιν κατὰ τὰς ἐπιφανείας ταύτας.

2.—Ἐπίσης ἀνὰ 500 ἑκτάρια εἰς ἑκάστην Μητρόπολιν καὶ ἀνὰ 300 εἰς ἑκάστην ἐπισκοπήν, δάσος, ἅτινα θὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν δασικὴν ὑπηρεσίαν.

Ἡ πληρωμὴ τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ διοικητικοῦ καὶ ἀσφαλείας (φύλαξιν) τῶν δασῶν τούτων παραμένει εἰς βάρος τοῦ κρ τους.

Ἡ ἐτησία αὐτῶν πρόσοδος θὰ εἶναι ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν ὡς αὗται ἐγκρίνουσι πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

Μέχρι τῆς τελειωτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου τὸ ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐξασκῇ ἐφόσον θὰ εἶναι ἀνάγκη, τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν ὀνόματι καὶ διὰ τὴν ὀρθόδοξον ρουμανικὴν ἐκκλησίαν.

Ἄρθρ. 45.—Ἅπαντες οἱ νόμοι καὶ κανονισμοὶ ἀντίθετοι πρὸς τὸν νόμον τοῦτον καὶ καταστατικὸν αὐτοῦ εἶναι καὶ παραμένουσιν κατηργημένοι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Οὔρ.

Ἡ προσοχὴ τῶν ἀνατολιστῶν εἶνε ἀπό τινος ἐστραμμένη εἰς τὰ πορίσματα τῶν ἐν τῇ ἁγιογραφικῇ Οὔρ τῆς Χαλδαίας ἀνασκαφῶν, τὰς ὁποίας διεξάγει ὁ Dr. Leonard Woolley. *Παρεκτὸς τῶν ἀποκαλυπτομένων ἐκεῖ μνημείων, ἅτινα μαρτυροῦσιν ἕνα καταπληκτικὸν πολιτισμὸν τῆς πρὸ δισχιλίων ἐτῶν ἐποχῆς εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐξαφανισθέντος κράτους ἐκείνου, αἱ ἀποκαλύψεις αὗται κέκτηνται ὅλως εἰδικὴν ἀξίαν διὰ τοὺς μελετητὰς τῶν Ἁγίων Γραφῶν, διότι σχετίζονται πρὸς τὴν περίοδον, καθ' ἣν ὁ Ἀβραὰμ καταλιμπάνων τὴν Οὔρ ἐτρέπετο πρὸς τὴν Χαρράν. Τοῦτο τὸ γεγονός, ὡς καὶ τὰ συναφῆ, καὶ ἄλλα πάμπολλα τῆς ἁγ. Γραφῆς, ἐνομίζοντο ὑπὸ τῶν ὀρθολογιστῶν ὡς μυθικαὶ ἱστορίαι. Αἱ ἀνακαλύψεις αὗται φέρουσι νῦν εἰς φῶς τεκμήρια κυροῦντα τὴν ἀναμφισβήτητον ἱστορικότητα τῶν ἁγιογραφικῶν ἱστορημάτων.*

Παιδικὸς κινηματογράφος.

Ἀνέγνωμεν ὅτι κατ' αὐτὰς ἤρξατο λειτουργῶν ἐν τῇ πόλει μας παιδικὸς κινηματογραφος χάρις εἰς τὰς φιλόπαιδας μερίμνας τοῦ συνδέσμου ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ τὸ καλὸν τοῦτο σωματεῖον θὰ συνεχίσῃ τὴν τοιαύτην ὑπὲρ τοῦ παιδικοῦ και μαθητικοῦ κόσμου κινηματογραφικὴν δρᾶσίν του, καὶ οἱ γονεῖς θὰ παύσωσι νὰ σύρωσι τὰ τέκνα των εἰς τοὺς λοιποὺς κοσμικοὺςκ ινηματογράφους, στέλλοντες

αὐτὰ εἰς τοὺς παιδικούς. Οἱ παιδικοὶ κινηματογράφοι θὰ ἀποδειχθῶσι ποικιλαχῶς ὠφέλιμοι εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διότι τέρποντες τὰ παιδία διδάσκουσιν ἅμα καὶ φρονηματίζουσι. Δὲν θὰ ἤρκει μόνη ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου τῶν ἀνηλίκων εἰς τὰ κοινὰ τῶν ἐνηλίκων θεάματα. Τὸ ἀπαγορευόμενον θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ προσφόρου ἀναψυχῆς, αὕτη δ' ἤρξατο παρεχομένη διὰ τοῦ παιδικοῦ κινηματογράφου. Εἶνε πολλῶν ἐπαίνων καὶ εὐχαριστιῶν ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας ἄξιος ὁ τὴν μεγάλην ταύτην παρ' ἡμῖν ἔλλειψιν ἀναπληρώσας σύνδεσμος τῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων τῶν Ἀθηνῶν.

Κινηματογραφικὴ προπαγάνδα.

Τὸ νὰ ἐπιτηδευώμεθα ἰσοστάθμισιν τοῦ συγχρόνου τῆς χώρας ἡμῶν πολιτισμοῦ πρὸς τὸν πολιτισμὸν τὸν εὐρωπαϊκὸν ἰδίως εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν πνευματικῶν ἐλευθεριῶν ἀποκαλύπτει ἡμᾶς οὐ μόνον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν πολιτισμοπλήκτους, ἀλλὰ καὶ—ὅπερ τὸ χειρότερον—φιλελευθερωτέρους τῶν κατὰ πάντα φιλελευθέρων, ἐπὶ ἰδίᾳ ἡμῶν αὐτῶν βλάβῃ. Τὴν λύμην τῶν ἐν τῇ σοβετικῇ Ρωσίᾳ χαλκευομένων καὶ πρὸς προπαγάνδαν τοῦ σοβετικοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς Ρωσίας ἐξαπολυομένων κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐγκαίρως διέγνωσαν κράτη ἐξ ἴσου καὶ ἡμεῖς — ὑποθέτομεν — πεπολιτισμένα, καὶ διὰ τοῦτο ἔσπευσαν νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν ἐκτύλιξιν αὐτῶν πρὸ τοῦ κοινοῦ των ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἀμερική. Ἡμεῖς ἀφήκαμεν νὰ κάμουν ἤδη τὸ ἔργον των ἀρκεταὶ ταινίαι, ἐν ταῖς ὁποίαις ὑποβλητικώτατα καθυβρίσθη καὶ ἐπροπηλακίσθη ὁ σταυρός, ὁ χριστιανικὸς κλῆρος καὶ ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, μόλις δὲ προχθὲς κατενοήσαμεν ὅτι κάλλιστα δυνάμεθα νὰ προστατεύσωμεν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν ἀπὸ τὴν θρασεῖαν τῶν ἱερωτέρων της ἐξύβρισιν ὑπὸ ξένων, χωρὶς νὰ κινδυνεύσωμεν νὰ χαρακτηρισθῶμεν ὡς μὴ φιλελεύθεροι καὶ ὡς ἀπολίτιστοι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην κατόπιν, τιμητικῆς προσκλήσεως, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου καὶ τοῦ ἱερέως τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικοῦ ναοῦ κ. Φιλίππου Usher, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν Ναύαρχον τοῦ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Φαλήρου καταπλεύσαντος Ἀγγλικοῦ στόλου Sir Royer Keyes ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῶν τιμῶν καὶ ἐνδείξεων ἀπείρου σεβασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ Ναυάρχου καὶ τοῦ πληρώματος. Τὴν ἐπαύριον ὁ Ναύαρχος Keyes ἀπέστειλε τὸν ἱερέα τῆς Ναυαρχίδος εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ ἐξέφρασεν τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1926 Δ. ἐχαρίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του εἰς τὸν ἱερέα Κωνστ. Γεωργακάκην, ἐφημέριον Προνοίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Δ]βρίου 1926 Δ. ἐχαρίσθη τὸ ἥμισυ τῆς ποινῆς τῆς ἑξαμήνου ἀργίας του εἰς τὸν ἱερέα Δημήτρ. Σακαβάλαν, ἐφημέριον Δομινίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Δ]βρίου π. ἔ., Δ. ἀπηλλάγη τοῦ ὑπολοίπου τῆς ποινῆς του ὁ ἱερεὺς Δημ. Τριανταφύλλου, ἐφημέριος Βελεστίνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. Δ. ἀπενεμήθη χάρις εἰς τὸν ἱερέα Σωτήριον Σουγαέρην τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαντινείας διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. Δ. ἐχαρίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του εἰς τὸν ἱερέα Ἰωάννην Βουδούρην ἐφημέριον τοῦ χωρίου Λαγάτουρα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἠλείας.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος διώρισε προσωρινὸν σύμβουλον τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἀγάθωνος» τὸν μοναχὸν Γεράσιμον Κουκούμπαν ἀντὶ τοῦ Κυρίλλου Γιαννακοῦ.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. ἱδρύθησαν ἐνοριακοὶ ναοὶ ἐν Ἀθήναις, οἱ ναοὶ «ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Ταύρου» καὶ ὁ «Ἅγιος Ἀντώνιος Πατησίων».

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου 1926 Δ. τὸ χωρίον Χρούστα τοῦ τέως Δήμου Ἀρινεοῦ, ἀποσπώμενον ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ζήριας, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. τὸ χωρίον Κρανιὰ τοῦ τέως δήμου παρ' Ἀσπροποτάμῳ, ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Κλεινοβοῦ, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. Δ. τὸ χωρίον Χατζῆ Χαλὰρ τοῦ τέως δήμου Κρανῶνος, ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ἀμαρλάρ, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐννορίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Βησαρίωνος.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. ἐκδοθέντος Δ τὰ χωρία Βοϊβοντᾶ, Ἀλώνια, Παναγιὰ καὶ Κατωχῶρι, ἀποσπώμενα τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ὀκτωνιᾶς-Αὐλῶνος, ἀποτελοῦσιν ἰδέαν ἐνορίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 437 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντος Δ. τὸ χωρίον Τσούκα, ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Λούτσι, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν τὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 261 φύλλῳ τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντος Δ., διωρίσθη ἱεροκῆ-

ρυξ παρὰ τῷ Ἱ. Μητροπόλει Κερκύρας καὶ Παξῶν ὁ ἱεροδ. Χρύσανθος Γ. Πολίτης.

—Διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου π. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 437 φύλλῳ τῆς ἐφ. τῆς Κεβερνήσεως καταχωρισθέντος Δ. ἀπεσπάσθησαν αἱ Ἱ. Μοναὶ Ἁγ. Παντελεήμονος Πλατανίου καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Κελλίων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καρυστίας ἀπὸ τῆς μεθ' ἧς ἐτύγχανον ἡνωμέναι γυναικείας Ἱ. Μονῆς τοῦ Σωτῆρος καὶ συνεχωνεύθησαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν «Μάντζαρη», ἥτις καὶ ἀνασυνιστᾶται.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου π. ἔ., ἐκδοθέντος καὶ τῇ 30 τοῦ αὐτοῦ καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 445 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως Δ., ἀνασυνιστᾶται ἡ Ἱ. Μονὴ «Σκλαταίνης» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φαν. καὶ Θεσ]λιώτιδος, ἀποσπωμένης τῆς μεθ' ἧς τυγχάνει ἡνωμένη Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου καὶ συγχωνεύεται εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν «Πετρίλου».

—Κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἁγίων ἑορτῶν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ὁ σεβ. μητροπ. Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανάσιος ἀπέλυσε πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς ἑαυτοῦ ἐπαρχίας μακρὰν διδακτικωτάτην περὶ φιλανθρωπείας ἐγκύκλιον, δι' ἧς, ἀναπτύσσων ἐμπεριστατωμένως τὴν ἔννοιαν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, προτρέπει διὰ πατρικῶν παρακελεύσεων πράγματι κατανυσσουσῶν τὴν καρδίαν εἰς ἄσκησιν τῆς φιλανθρωπίας κατὰ τὰς ἱερὰς ἑορτίους ἡμέρας. Ὁ ἴδιος ἐξ ἑαυτοῦ, πρὸς τῇ τακτικῇ αὐτοῦ εἰς τὸ Φιλόπτωχον ταμεῖον μηνιαίᾳ εἰσφορᾷ, προσέφερεν ὑπὲρ διαφόρων φιλανθρωπικῶν σωματείων τῆς Σύρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς δραχμὰς 1800.

—Ὁ κ. Κ. Δυοβουνιώτης. Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, διωρίσθη Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος τῶν θρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

—Μοναὶ διατηρούμεναι ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Τρίκκης καὶ Σταγῶν εἶναι τὸ ὅλον ἕνδεκα, ἐξ ὧν αἱ τέσσαρες ἱστορικαὶ Ἱεραὶ Μοναὶ τῶν Μετεώρων. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς κατασκευῆς τῆς λαξευτῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τοῦ Μετεώρου ἀνεκαινίσθη ὁλόκληρον διαμέρισμα αὐτῆς ἐν ἐρειπιώδει τέως καταστάσει εὑρισκόμενον, πρόκειται δὲ νῦν νὰ ἀνοικοδομηθῇ ἐπὶ παλαιοῦ καταρρέοντος κτιρίου νέος ξενὼν τῆς Μονῆς ὡς καὶ κελλία τῶν ἐν αὐτῇ ἐνασκουμένων μοναχῶν οὕτως ὥστε ἡ ἀρχαία αὕτη Μονὴ διὰ τῶν ἐπιτελουμένων ἔργων οὐ μόνον διασῴζεται ἐκ τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὴν καταστροφῆς καὶ ἀφανισμοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ τὴν παλαιὰν αὐτῆς εὔκλειαν ἀνακτᾶται ἐντύπωσιν εὐάρεστον προκαλοῦσα εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὴν πολυαρίθμους ἡμετέρους καὶ ξένους. Ἐν δὲ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Μετεώρων συνετελέσθη ἤδη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ κατασκευὴ τῆς λαξευτῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς βράχου καὶ οὕτως ἀποβαίνει εὐχερὴς νῦν ἡ ἀνάβασις εἰς αὐτήν, καθὼς εὐκόλως καὶ ἀφόβως ἀνέρχεταί τις καὶ εἰς τὰς δύο ἑτέρας τῶν Μετεώρων Μονὰς τοῦ Βαρλαὰμ καὶ τοῦ Μετεώρου, ἐν αἷς πρότερον κατεσκευάσθησαν λαξευταὶ ὁδοὶ ἐπὶ τῶν βράχων αὐτῶν, ἀποφευγομένης τοῦ λοιποῦ διὰ τῶν συνήθων παμπαλαίων καὶ ἐπικινδύνων μέσων ἀνόδου. Πόσον δὲ ἦτο ἀπαραίτητος ἡ ἐκτέλεσις τῶν σπουδαίων τούτων ἔργων δέον νὰ ἔχῃ τις ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐκ τῶν ἐπισκεπτομένων τὰς Μονὰς ταύτας πολυαρίθμων ἡμετέρων καὶ ξένων, πολλάκις ἐκ λίαν μακρυνῶν χωρῶν προερχομένων, ὀλίγοι κατώρθουν νὰ ἀνέρχωνται εἰς αὐτάς, τῶν λοιπῶν εἰς ματηνεῖς δαπάνας καὶ κόπους ὑποβαλλομένων. Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον δέον νὰ κατασκευασθῇ λιθίνη κλίμαξ καὶ ἐν τῇ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν Μετεώρων ἡνωμένῃ Ἱ. Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἢ Ρουσάνη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀνέκαθεν μὴ ἔχουσα ἐπαρκεῖς πόρους, διὰ τὴν γνωστὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν κτημάτων αὐτῆς οὐ σμικρὰν ἐλάττωσιν τῶν προσόδων αὐτῶν ὑποστᾶσα, ὑποβληθεῖσα δὲ ἐσχάτως διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς λαξευτῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς βράχου εἰς δαπάνην δυσανάλογον πρὸς τὰς οἰκονομικὰς αὐτῆς δυνάμεις, ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιχορηγήσῃ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κλίμακος τῆς Μονῆς Ρουσάνη, οἱ δὲ ἐν Ἀμερικῇ ἐκ τοῦ παρακειμένου τῇ Μονῇ ταύτῃ χωρίου Καστρακίου διαμένοντες πολλάκις διετράνωσαν τὰ εὐσεβῆ αὐτῶν αἰσθήματα διὰ γενναίων δωρεῶν πρὸς ἀνέγερσιν ἱεροῦ ναοῦ ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτῶν, πάντες δὲ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου ἐξαιρετικὸν σεβασμὸν ἀπονέμουσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ρουσάνη, διὰ ταῦτα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν δι' ἐκτενοῦς αὐτοῦ γράμματος ἀπετάθη πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ ἐγκατεστημένους ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καὶ ἐζήτησε τὴν κατὰ προαίρεσιν συνδρομὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ρουσάνη κλίμακος λιθίνης μετὰ εὐμεγέθους λιθίνου ἐξώστου ἐπεκτεινομένου ἀπὸ τῆς θύρας τῆς Μονῆς πρὸς ἄνετον διαμονὴν ἐν καιρῷ θέρους τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐπισκεπτῶν αὐτῆς Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπεπερατώθη καὶ τὸ νέον σκευοφυλάκιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βαρλαὰμ τῶν Μετεώρων, κατεσκευάσθησαν δὲ ὑάλιναι προθῆκαι διὰ τὰ ἅγια λείψανα καὶ λοιπὰ κειμήλια τῆς Μονῆς καὶ βιβλιοθῆκαι τοιαῦται διά τε τὰ χειρόγραφα καὶ τὰ ἔντυπα βιβλία αὐτῆς. Τὸ νέον τοῦτο σκευοφυλάκιον ἦτο ἀπαραίτητον, καθόσον τὸ μέχρι τοῦδε τοιοῦτον ἦτο σκοτεινὸν καὶ κάθυγρον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ διαφυλαττόμενα ἱερὰ κειμήλια καὶ βιβλία ὑπέκειντο εἰς ἀνεπανόρθωτον φθοράν, διὸ καὶ ἐπὶ ἔτη ἠγωνίζετο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ νέου τούτου σκευοφυλακίου καὶ τῷ Θεῷ χάρις ὅτι συνετελέσθη ἤδη τοῦτο καὶ οὕτως οὐ μόνον ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τοῦ καιροῦ τὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ βιβλία θὰ προφυλάττωνται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάσης συλήσεως καὶ κλοπῆς κακοποιῶν θὰ διασῴζωνται, καθόσον, ὡς εἴρηται, θὰ διαφυλάττωνται ἐφεξῆς ἐν ἐγκλείστοις ὑαλίναις προθήκαις καὶ βιβλιοθήκαις. Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον τῆς ἀσινοῦς διαφυλάξεως καὶ διασώσεως τῶν ἱερῶν τῶν ἄλλων Μονῶν τῶν Μετεώρων κειμηλίων, καθὰ πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου γίνεται, κατασκευάζονται ἤδη τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ ἁρμοδίᾳ ἐγκρίσει καὶ ἐν αὐταῖς ὑάλιναι προθῆκαι καὶ βιβλιοθῆκαι, τὰ δὲ παλαιὰ σκευοφυλάκια αὐτῶν ἀνακαινίζονται. Εὐχῆς δὲ ἔργον εἶναι, ἵνα μετὰ τὴν συντέλεσιν τῆς ἀνακαινιστικῆς ταύτης ἐργασίας καταγραφῶσιν ὑπὸ εἰδήμονος τὰ εἰς χειρόγραφα βιβλία τῶν ἱερῶν τούτων Μονῶν καὶ ἐκδοθῇ ἀκριβὴς κατάλογος αὐτῶν. Ἀλλ' ἐνῷ ἐναμίλλως καταβάλλεται προσπάθεια πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῶν ἱερῶν τούτων Μονῶν, ἀληθὲς παγκόσμιον προσκύνημα ἀποτελουσῶν, ἐν τού-

τοις ἐκ τῶν ἐναπολειφθέντων δασῶν καὶ λειβαδίων μετὰ τὴν ἀντὶ εὐτελοῦς χρηματικοῦ ποσοῦ συντελεσθεῖσαν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων τῶν ἱερῶν τούτων Μονῶν ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Τρίκκης καὶ Σταγῶν ὡς καὶ ἐν ἄλλαις Μητροπόλεσι, τὰ λειβάδια διατρέχουσι μέγαν κίνδυνον ἀπαλλοτριώσεως. Εἰ καὶ ρητοὶ νόμοι τοῦ Κράτους ἀπαγορεύουσι τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν δασῶν καὶ τῶν λειβαδίων, ἐν τούτοις τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου δλως αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως παρὰ πάσας τάς τε ἐγγράφους καὶ προφορικὰς τοῦ Σ. Μητροπολίτου παραστάσεις καὶ διαμαρτυρίας διὰ Διατάγματος ἐκήρυξεν ἀπαλλοτριωτέα λειβάδια μάλιστα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου τῶν Μετεώρων καὶ παρέδωκεν αὐτὰ ἄνευ τινὸς δ αδικασίας, ἀλλ' εὐτυχῶς τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ οὑτωσὶ παρανομήσαντος Ὑπουργοῦ ἀποκατέστησε τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν νόμιμον κατάστασιν. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον οἱ πέριξ κάτοικοι ἐν ἁμίλλῃ πονηρᾷ τὰ πάντα κατεργάζονται πρὸς ἀπαλλοτρίωσιν τῶν κτημάτων τούτων ἰσοδυναμοῦσαν μονονουχὶ πρὸς δωρεὰν σφετερισμὸν τούτων, οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται, εἰ μὴ ἡ δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβολὴ εἰς τοὺς ἁρμοδίους πρὸς ἄρσιν τῶν σχετικῶν ἀκατανοήτων νόμων τῆς ἀεροπορικῆς ἀμύνης, τῶν ἀφορώντων τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν οὕτως, ὥστε νὰ καταστῇ ἐφικτὴ ἡ ἐκποίησις τῶν κινδυνευόντων μοναστηριακῶν λειβαδίων ἀντὶ ἐπαρκοῦς χρηματικοῦ ποσοῦ καὶ ἡ ἐξαγορὰ ἀστικῶν κτημάτων καὶ οὕτω προληφθῇ ὁ ἐπαπειλούμενος κίνδυνος τῆς διαλύσεως τῶν ἱερῶν τούτων Μονῶν ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ ἐκκλησιαστικῇ καὶ ἐθνικῇ ζημίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἧς αἱ ἐργασίαι ἔληξαν πρὸ τῶν ἑορτῶν, προέβη σὺν ἄλλοις καὶ εἰς τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις: θὰ ὑπάρχῃ ἓν μόνον δικαστήριον, πρώτου καὶ δευτέρου βαθμοῦ, δι' ὅλον τὸν πατριαρχικὸν θρόνον μὲ ἕδραν τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ γλῶσσαν τὴν ἑλληνικήν, ἐπὶ δὲ διαδίκων ἀραβοφώνων τὴν ἀραβικήν. Τοῦ δικαστηρίου θὰ μετέχωσι καὶ δύο λαϊκοὶ ὀρθόδοξοι, μέλη τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ δικαστικοῦ ἢ δικηγορικοῦ σώματος. Θὰ ἀνεγερθῇ τῇ συνδρομῇ τῶν χριστιανῶν καθεδρικὸς ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Μάρκου, μετὰ πατριαρχικοῦ οἴκου.—Περὶ τῆς συγκροτήσεως τῆς «Προσυνόδου» γνωμοδοτεῖ ὅπως αὕτη συνέλθῃ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατὰ τὸν προσεχῆ Μάϊον.—Ὅπως εἷς τῶν μητροπολιτῶν σταλῇ πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας κομίζων ἔγγραφον πρότασιν περὶ συγκροτήσεως κοινῆς ἐκ τῶν τριῶν πατριαρχῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων αὐτῶν Συνόδου πρὸ τοῦ Πάσχα «ἐπὶ τῷ εἰδικῷ σκοπῷ καθορισμοῦ ἐκ κοινῆς ἀποφάσεως τῆς στάσεως ἑκάστης τῶν τριῶν Ἐκκλησιῶν ἔναντι τῆς διαφορᾶς τοῦ ἡμερολογίου».

ΒΙΒΛΙΑ

Τὸ ζήτημα τῶν Συρορθοδόξων ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Ἀλεξανδρείας. Ἐκδίδεται πατριαρχικῇ ἐγκρίσει. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου 1926.— Ἐν τῷ τεύχει τούτῳ (σελ. 30) δημοσιεύονται τὰ ἐν τῷ «Πανταίνῳ», ὀργάνῳ ἐπισήμῳ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, καταχωρισθέντα ἐπ' ἐσχάτων ἄρθρα, ἅτινα πραγματεύονται τὸ ζήτημα τῶν συρορθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἐπὶ πασῶν τῶν δυνατῶν αὐτοῦ ἐπόψεων. Τὰ κατὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας παράπονα τῶν Συρορθοδόξων εἶνε ὅτι α) εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν ἔλαβον μέρος καὶ ὑπήκοοι μὴ αἰγύπτιοι. β) ἐκ τῶν 200 λαϊκῶν ψήφων ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς νον 34· γ) δὲν ἔχουσι «Ἐθνικὸν Συμβούλιον»· δ) δὲν ἔχουσιν ἀρχιερεῖς τοῦ ἔθνους των· ε) ἀδικοῦνται εἰς τὴν Ἀμπέτειον ἐν Καΐρῳ Σχολήν· καὶ ϛ) δὲν ἔχους ναούς, ἱερεῖς, σχολάς, ἄσυλα, διότι τὸ Πατριαρχεῖον βοηθεῖ μόνον τοὺς Ἕλληνας. Τὸ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τεῦχος τοῦτο ἐν ἰσαρίθμοις πρὸς τὰ παράπονα ταῦτα κεφαλαίοις ἀναλύον αὐτὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀμειλίκτου λογικῆς μετὰ καταπληκτικῆς ἀντικειμενικότητος, οὐ μόνον ἀποδεικνύει αὐτὰ παντελῶς ἀβάσιμα, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλύπτει δι' αὐτῶν ὅτι ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐπόψεων μειονεκτικὴ θέσις τῶν συρορθοδόξων ἐν τῷ κλίματι τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὀφείλεται εἰς τὴν ἀβελτηρίαν αὐτῶν τῶν παραπονουμένων καὶ οὐχὶ εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ Πατριρχείου.

Χριστιανικὸν ἡμερολόγιον 1927. Ἔτος Γ'. τόμος τρίτος, Ἐν Ἀθήναις 1927 ὑπὸ Ἀρχιμ. Εὐγ. Κωσταρίδου, Γεωργ. Ἀνδρεάδου, Χαριλ. Παπαϊωάνου. Ἐξεδόθη ὁ τρίτος τόμος τοῦ Χριστιανικοῦ Ἡμερολογίου μὲ πλούσιον περιεχόμενον ἐκ διαφόρων πραγματειῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν καὶ ἄλλων σπουδαίων καὶ χρησίμων δημοσιευμάτων, τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, εἰς ὃν καὶ εἶναι ἀφιερωμένον, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰκαρίας κ. Νεοφύτου, τοῦ θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἀπαμείας κ. Βασιλείου, τῶν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδριτῶν Εὐγενίου Κωσταρίδου, Θεοφυλ. Παπακωνσταντίνου, Ἀνδρέου Μαντούδη, Διονυσίου Παπανικολάου, Ἐμμαν. Καρπαθίου, Κωνστ. Κανάκη, τῶν κ. κ. Μ. Γεδεών, Μ. Γαλανοῦ Χαρ. Παπαϊωάννου, Γ. Ἀνδρεάδου, Δημ. Καμπούρογλου, Γεωργίου Σωτηρίου, Ξεν. Παπαμιχαὴλ καὶ ἄλλων. Ὡς τοιοῦτον τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ἄξιον πάσης προσοχῆς.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπή

ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Διευθυντής

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι